

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XVIII: Epithalmion Helenes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

autem epithalamium uirgines canunt ante thalamum,
quo minus uirginis exaudiri uox, uiri impetum su-
stinentis, possit: ita enim puellarum perstrepe uo-
ce, uim illam occultare facilius est. Porro Menelai
& Helenes filij traduntur Sosiphanes & Iolmas, si-
lie autem Melite & Hermione.

THEOCRITI EPI THA-

lamion Helenes.

Eidyllion XVIII.

Dueteres claræ quondam Lacedemonis

Arces
Cōstitit ignis fris Hymenæus tēpora ramis
Euincus, qua regia flauicomu Menelai
Stat uetus: buc uiridi bis sex in ueste puella
Delecte numero ex omni, quas illa tenebant
Mœnia, progressæ festas duxere choreas
Ante recens pictum thalamum, quum filius Atrei
E geminis natu minor, & florentior annis
Tyndaridam sibi dilectam despōdit, & intra
Duxit legitimi secreta cubilia lecti.
Ergo omnes una plaudebant uoce canentes,
Complexuq; pedum quatabant præpete terram,
Ipsa domus festo resonabat tota Hymenæo.

Ergo né te placide sic indulsisse quieti
Optime sponse iuuat celeresq; ita carpere somnos,
Ceu tremebunda genu tibi sura uacillet acutus
Nunquid amans somni nipiū es; num uina bibisti
Plurima,

EIDYLLION XVIII.

Plurima, que tibi membra grauenit? q[uod]a pectore toto
Irruis, & placidi petis alta cubilia lecti.
Ipsum te siquidem decuit dormire per horas
Quas uelles longe quo tempore cunq[ue] dici.
At dulcem sineres circa sua gaudia matrem
Ipsem uirginibus mistam lusisse puellis
Que tibi nupta data est in multe tempora lucis.
Quandoquidem que nupta tibi est, tua nupta futura
Perpetuò, siue oceanise condat in unda, Cest
Siue nouo Phœbus terras illustret Eoo.
Præterea non illa tibi subantibus annis
Deerit, & in longi spacium deseruet eui.
Fœlici Menelaë, nouisq[ue] beate Hymeneis,
Fœlici auspicio Sparte præclara petisti
Moenia, mille alijs primis quæsita uirorum.
Nunc quia te faciunt uoti pia fata potentem,
Semideos inter tu solus habebere magni
Et gener ipse Iouis, sacer & tibi Iuppiter ipse,
Et tecum thalamos Ioue natu subibit eosdem,
Qualis Acheiadum non est alia illa per urbes,
Tam non mortalis diuino munere formæ,
Que satis eximium dederit tibi candida prolem,
Si matri similem secundo effuderit aluo.
Nos igitur quibus una ætas, quas unus ad undam
Eurote labor exeret iuueniliter undas,
Lauriferoq[ue] sacrae currentes margine ripa,
Sexaginta quater numero sumus, omnibus idem est

THEOCRITI

Virginitatis amor, muliebris & apta iuuentus.
Non tamen è nobis tam forma est illa beata,
Quæ caruisse nota posuit collata uenustra
Tyndaridi. nam sicut ubi nox alma recessit
Os croceum coelo profert aurora renascens,
Sicut & inuisæ quum cedunt tempora brumæ
Ver placidum terras aperit candore niuali,
Sic Helene formosa chori decora omnia nostri
Exuperat: tali nos inter lumine fulget
Illa decens & magna, ut in arvis plana nouelli
Exuperant sulci: uelut hortum pulchra cupressus.
Sicut equus currum uelocem Thessalus ornat,
Sic roseas formosa genas Lacedæmonia claram
Ornamento Helene decorat: tam pulchra proficit
Nemo opera in calatho distinxerit omnibus ullo
Floribus, aut radio texens tam stamen acuto
Neuerit in uariam per longa uolumina telam,
Tam doctè ciثارam nemo percusbit eburnam,
Siue canens latum clypearum Pallada pectus,
Siue tuam radijs nitidissime Phœbe sororem,
Quam formosa Helene, cuius de lumine utroq;
Spirant omnigeni desideria inter amores.
O formosa puella, ô dotibus inclyta gratis.
Tu siquidem nunc tecta domus petis alta marite,
Nos cursum solitum, & campestria prata peteas
Inter odoriferas folijs crissantibus herbas
Dulcia spirantes uario de flore corollas

Teximus

E IDYLLION. XVIII.

Texemus tibi, nosq; tui memnisse iuuabit.
Vbera ceu lactens desiderat agna parentis,
Sic memores nos diua tui de fronde coronam
Nectemus per humum loti crescentis, & ipsam
Umbrosa platani ponemus in arbore: post hec
Promentes oleum, quod uasa argentea seruant,
Latiusq; gelida platani fundemus in umbra,
Scribemusq; leui molles in cortice uersus,
Ut legat hoc aliquis, sed scriptum Doride Musa:
Planta Helenæ sum sacra, hospes uenerare sacrata,
Salue sponsa, tu ò salueto spōse beate
Et scelis socero, Latona puerpera uobis,
Det uobis Latona puerpera pignora fausto
Successu parere, & plures superesse per annos:
Vobis alma Venus, uobis Venus ignibus æquis
Concedat flagrare extremos usq; sub annos.
Iuppiter auctet opes uobis, uos Iuppiter ipse
Augeat, ut multa firmata propagine uestri
Nobilitas generis longo extendatur in ævo,
Mutuaq; ut pariles aspirent pectora cure.
Vi uester quicquid desiderat impleat ardor.
Nunc geniali operam lecto date, surgere neue
Excidat, Eos quando conspecta iugales
Diua pudoricolor croceo uelabit amictu.
Atria nos certè redeentes ista uidebunt
Manè ubi purpureæ lucis prænuncius ales
Aediderit primam uocem, & concusserit alas.

THEOCRITI

Nunc ô nunc Hyemnæ uale, nunc ista secundo
Auspicio, & laeto celebra connubia uuliu.

THEOCRITI EPITA-

phium Bionis.

Eidyllion XIX.

Sunt qui hoc carmen Moscho tribuant. Nam
Theocritti non esse argumento est ipsius Theocriti
in eo facta mentio.

TRISTI lugentes suspiria ducite sylue,
Nunc mihi Sicelides, et amaræ Doridos unde
Flumina, nunc defete per epium morte Biona,
Nunc tristes plantæ lacrymarum fundite guttas,
Nunc nemora & saltus miseris ululate querelis,
Tristibus ô mœstis flores spirare corymbis,
Nunc lugubre rosæ rubeant, nunc triste papauer,
Nunc hyacinthe sonet tua littora, scilicet ai ai.
Non tamen hoc satis est ai ai, plus ergo loquatur,
Litterulasq; uelis folijs inscribere plures.
Occidit in digna confectus morte poëta.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ,
Lusciniae densa foliorum in fronde querentes
Fluminibus Siculis Arethusa dicite, fato
Interiisse Biona, mala quo morte perempto
Mortuus est & cantus & omnis Dorica Musa.

Dicite Sicelides lugentes, dicite Musæ,
Strimonij nunc flete ad aquas lugubria cogni,
Clangite flebilibus funebria carmina collis,

Qualem de